Над Західною вежею
вітер затих,

В небі синьому
котиться зоряний Віз.

Тиха пустка в покоях
гуде золотих,

Світлячок пролетить
і впаде на карниз.

Місяць тьмяно освітлює
палац Чанминь,

Але сум, що бреде
від стіни до стіни,

На корицевий палац
поклав свою тінь,-

Не помітили в палаці
навіть весни.

Павутиння осіннє
давно обплело

Всі чотири покої.
Проблисне на мить

І одіб'є притьмарене
місяця тло

Бідну жінку, що в палаці
ночі не спить.